

Nepokoje dlouho ničili zem,
kvůli žrádlu a za zítřky šťastný.
Zmizelo to jak krátkej zlej sen.
Tuhle noc je všechno až moc jasný.
Palác je zbořen a mrtev je král.
Právo je teď v rukou katů.
Obavy a strach co bude dál
oblékají lid do černejch šatů.
Události berou pomalej spád.
Nekonečný otálení.
Odhodlávám se snad tisíckrát
osvobodit ty odsouzený.
Čeká je zejtra poslední soud,
bez obhájců, bez odročení.
Kati už ví jak hlavy setnout
a jak zastrašit ty rozhořčený.
A já držím v ruce všechny klíče
od kobek vězeňskejch.
Kdo mi tuhle roli svěřil nevím.
Cloumají mnou černý chtíče
myšlenek ďábelskejch,
osvobodit vězně a s nimi
ovládnout zemi...
Není známo, neví se, zdali budou žít.
Já je ale těmi klíči můžu zachránit.
Cejtím v zádech ty jejich dlouhý pohledy.
Těžko namlouvat si, že o mně nevědí.
Nikam před mým svědomím nedá se ukrýt,
a komu potom, hádej, tady ručím za úklid.
Krásně kecy o svobodě zní.
Jsou jich plný prostranství veřejný.
Tváře, slova i lidi jsou různí.
Ale víme, že všechny jsou tak stejný.
O svobodách dá se i psát.
Až za hlavu zahodím ty předsudky.
Tady vládnu já -
žádněj kat, žádněj král.
Odemknu v hlavě dveře vězňům svým.
Pak stane se tak jak se stát má.
Vykládáním karet totiž vůbec nic se nezmění.
A svoboda - ta nepokvete s dalším zatměním.